

"ללמוד תורה בעיניים פקוחות" מר ישראל שווימר

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

בקיצורו של דבר, אחרי שביקרתי אצל יותר ממומחה אחד, אובחנתי כמי שסובל ממחלת עיניים בשם רטיניטיס פיגמנטוזה. מחלה זו גורמת לניוון של הרשתית, עיוורון לילה, ירידה הדרגתית בראייה ההיקפית ולעתים מובילה לעיוורון מוחלט. ככל שהמחלה פורצת בגיל צעיר יותר, כך צפויה הפגיעה בראייה להיות חמורה יותר. עד היום טרם נמצא מזור למחלה זו.

מטבע הדברים, הוריי נבהלו מאוד לשמוע שבנם צפוי לאבד את מאור עיניו. הם חשו די חסרי אונים, עד שדודי רודני הציע כי מאחר שלרופאים אין מה להציע, שניסע לבקר את הרבי מליובאוויטש בניו יורק.

נסענו עם קבוצה של כתריסר אנשים מדרום אפריקה שרצו לחגוג את שמיני עצרת ושמחת תורה במחיצת הרבי.

הגענו לניו יורק בבוקרו של הושענא רבה, שחל אז ביום רביעי, כ"א בתשרי תשמ"ד (1983), ומיד כשהגענו למרכז חב"ד העולמי, נעמדנו בתור כדי לקבל מידו של הרבי פרוסת 'לקח' - עוגת דבש מתוקה. עמדתי ליד דודי רודני, שהציג אותי בפני הרבי - "ישראל שלמה שווימר, מדרום אפריקה". הוא לא אמר מילה בנוגע למצבי, ולכן מובן עד כמה הופתעתי כאשר הרבי אמר לי באנגלית, תוך שהוא מגיש לי פרוסת עוגה, "שהקב"ה יזכה אותך ללמוד תורה בעיניים פקוחות".

ברור שדברי הרבי עוררו התרגשות ושמחה רבה אצל כולם. מבחינתם, הרבי אמר את דברו, ואין ספק שאני אהיה בסדר גמור.

בסיום החג האחרון נערכה התוועדות של הרבי, ודודי רודני אמר לי ללכת לשבת ליד השולחן של הרבי עם יתר הילדים הצעירים. לא התלהבתי מהרעיון, מאחר ששרר שם עומס רב והמולה. כיום, אני מתחרט על כך שלא ניצלתי את ההזדמנות, אך אז הייתי בסך הכל ילד צעיר, ורק רציתי לשוב הביתה.

אך, לפני שיכולתי לשוב הביתה, הייתי צריך ללכת לפגוש כמה רופאים, מאחר שדודי רודני קבע עבורי פגישות עם

«

ישראל שווימר כילד, מכריז את אחד משנים עשר הפסוקים במהלך כינוס ילדים בעת ביקורו הראשון ב-770

גדלתי ביוהנסבורג, דרום אפריקה, בבית מסורתי, אם כי לא שמרנו על אורח חיים דתי. אולם, בילדותי, חזר דודי, ד"ר רודני אונטרשלאק, לדרום אפריקה אחרי תקופה שבה התגורר באנגליה ובמהלכה התקרבו שם ליהדות והפך לשומר תורה ומצוות. ביליתי לעתים קרובות בשבתות בביתו, ביקורים שהייתה להם השפעה רבה עלי, וכך תוך זמן קצר פיתחתי חיבה עמוקה ליהדות.

בשעתו למדתי בבית ספר יהודי, אך לא היו בו תלמידים דתיים. אחרי שהתחלתי לחבוש כיפה וללבוש ציצית לבית הספר - ומאחר שהייתי התלמיד היחיד שנהג כך - המליץ המנהל להוריי שעדיף עבורי לעבור ללמוד בבית ספר דתי, דוגמת 'תורה אקדמי', בית ספר של חב"ד ביוהנסבורג. הוריי הסכימו, והתחלתי שם את כיתה ד'.

זמן קצר אחרי המעבר, לקחה אותי אמי לבדיקת ראייה שגרתית, שבמהלכה זיהה הרופא משהו שעורר את חשדו, והוא ביקש מאמי לבוא איתי שוב לצורך בדיקה מעמיקה יותר. לאחר אותה בדיקה חוזרת הוא היה אף פחות מרוצה ממה שראה, והפנה אותי למומחה.

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

מספיק זמן". עבר עלי שבוע לחוץ מאוד עד שהגיעו תוצאות הבדיקות והתברר שאין שום סיבה לדאגה. אבל האירוע הזה שימש כתזכורת למה שעברתי כילד, וכיצד הרבי הציל אותי.

זה מזכיר לי עוד סיפור אחד שקשור לנושא זה: באחת השנים, בעת ביקור בארץ הקודש, הלכתי לבקר במוזיאון הילדים בחולון, שם מתקיימת פעילות מאוד מיוחדת הנקראת 'דיאלוג בחשיכה'. הפעילות מיועדת לילדים ולמבוגרים, ובמהלכה מסיירים בעזרת מקל דרך רצף של חדרים בחשיכה גמורה - ואפילו מתיישבים ומנסים לאכול - וכך ממש חווים את ההרגשה שחוה אדם הלוקה בעיוורון.

במהלך הביקור שאלתי את המדריך האם הוא נולד עיוור, או שהתעוור בשלב מאוחר יותר בחייו. הוא סיפר שהתעוור בגיל עשרים. שאלתי כיצד זה קרה, ותשובתו הייתה, "לקיתי במחלה שנקראת רטיניטיס פיגמנטוזה".

באותו רגע חשבתי לעצמי, "זה יכול היה להיות לקרות לי".

לסיכום, כל מה שאני יכול לומר הוא, ברוך ה' שנרפאתי. חיי היו נראים אחרת לגמרי אילו לא המעורבות של הרבי וחסדי שמיים.

מר ישראל שווימר מתגורר בלורנס, ניו יורק, שם הוא משמש מנכ"ל כספים בחברת האריחים 'טייל-בר'. הוא רואיין בחודש ניסן תשע"ט (2019).

כמה מומחים במנהטן. נאלצתי לעבור עוד מאותן בדיקות שעברתי כבר בעבר - בדיקות שדי העיקו עלי, מאחר שהיו כרוכות בהרחבת אישונים, כך שהכל הפך למטושטש, ואז סוורו אותי בקרני אור ממוקדות הישר אל תוך העין.

הביקורים אצל המומחים נקבעו ליום שני, וביום שלישי התקיים ב-770 כינוס ילדים גדול, שם התבקשתי להכריז את אחד משנים עשר הפסוקים בפני קהל הילדים. אחרי שהסתיים הכינוס פגשתי את הדוד שלי רודני, שחיכה כדי לבשר לי חדשות מדהימות ביותר - התוצאות מהבדיקות הראו שאין לי שום בעיה בעיניים! למעשה הרופאים הודיעו שלא ייתכן שהם בדקו את אותו הילד שעבר את הבדיקות הקודמות על פי המפורט בתיק הרפואי שלי, מאחר שלא גילו אצלי שום סימן להימצאות רטיניטיס פיגמנטוזה.

מטבע הדברים, הוריי התלהבו מאוד לשמוע על כך, ואחרי שחזרתי לדרום אפריקה הרופאים שם אישרו שאכן נעלמו כל סימני המחלה שהם ראו בעבר - לא הייתה שום בעיה עם העיניים שלי.

בהמשך, שבתי וביקרתי אצל הרבי עוד מספר פעמים לאורך השנים. ביקשתי את הדרכתו לקראת בחירת מסלול מקצועי, וגם אחרי שהשלמתי את התואר שלי בראיית חשבון, המשכתי להיות מעורה בפעילות היהודית. בזמן לימודי באוניברסיטה, אנשים התייחסו אלי כאל רב - מסרתי שיעורי תורה, למדתי עם אנשים וסייעתי בפעילויות שונות של חב"ד. לדעתי זה קשור במידה רבה בברכה שזכיתי לקבל מהרבי. ברכה זו סימנה עבורי דרך בחיים, והיא חדרה והשפיעה על כל מה שעשיתי בהמשך.

אחרי שהתחתנתי, המשכתי להתגורר עם אשתי בדרום אפריקה בזמן שהשלמתי את ההתמחות. אחר כך החלטנו לעבור לניו יורק, והמשכתי לעבוד שם באותה חברה שהעסיקה אותי בדרום אפריקה.

חשוב לציין שמעולם לא הרכבתי משקפיים בילדותי. התחלתי להרכיב משקפיים רק בגיל שמונה עשרה בעקבות אסטיגמטיזם (צילינדר) קל שהתפתח באחת מעיניי. באחת הפעמים שבהן הלכתי לבדיקת עיניים שגרתית בעת החלפת משקפיים, די נחרדתי כאשר האופטומטריסט ביקש שאשוב כדי לבצע עוד כמה בדיקות.

עד שהגעתי הביתה כבר הייתי ממש בפניקה. אמרתי לאשתי, "אולי קלקלתי את הברכה של הרבי. הוא אמר לי 'ללמוד תורה בעיניים פקוחות'. אולי לא הקדשתי לכך

דוחס ומפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות ט"ל 03-373-1777

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ו (1954) — בליל שמחת תורה הציע הרבי להביא למחרת להתוועדות את כל הילדים מגיל חמש ומעלה. בהתוועדות שהתקיימה למחרת הרבי הורה לחלק לילדים מיני מזונות וביקש שינגנו ניגון. מנהג זה המשיך לאורך כמה שנים.¹ כ"ג בתשרי

< תש"נ (1989) — בהתוועדות שלפני ההקפות ביאר הרבי את כל פסוקי "אתה הראת". כך נהג גם בשנים הבאות.² כ"ג בתשרי

1 תורת מנחם. כרך יג, עמ' 55, 76
2 התוועדות תש"נ, חלק א, עמ' 203

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש!
ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחניות הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org